

Bilag 7.

Oversættelse.

Ambassadør Troels Munks indlæg i Det særlige politiske Udvalg den 27. oktober 1970 om Sydafrikas apartheid-politik.

Nu, da FN's jubilæumssamling er forbi, er det interessant at bemærke, at så godt som alle de fremtrædende statsmænd, der talte i forsamlingen, pegede på de problemer, der udspringer af eller knytter sig til racisme, specielt Sydafrikas apartheid-politik. Dette afspejler, at disse problemer har pint og plaget verdenssamfundets samvittighed mere konstant og vedvarende og mere smerteligt end noget andet spørgsmål, FN har befattet sig med.

Det er dybt forstemmende, at efter så mange års bryderi og kamp med disse problemer, er de ikke blevet mindre. Tværtimod er de vokset. Truslen om en varig splittelse mellem nationerne på grund af dette spørgsmål er reel og faren måske endda overhængende. Det er derfor ikke mærkeligt, at der idag, når det drejer sig om denne sag, er mange blandt os som føler sig fristet til modløshed.

I denne situation må vor medfølelse gå til dem, der lider uret. Det bør gøres klart for dem, at deres sag hverken er glemt eller tabt. Og til de, der i Sydafrika repræsenterer magt, privilegier og fordomme, vil vi rette en indtrængende opfordring til at forstå, om ikke de undertryktes ulykkelige kår, så dog nødvendigheden af, at de i egen interesse reviderer den førte politik — før det er for sent. Bitterhed og hævnfølelse er skriften på væggen. En advarsel vi må prøve at fatte betydningen af.

Den danske delegation har med stor interesse studeret beretningen fra det særlige apartheid-udvalg. Vi har med dybeste beklagelse konstateret, at den sydafrikanske regering i det forløbne år stædigt har fastholdt en politik, der søger at undertrykke krav om en udvikling med sociale, økonomi-

ske og politiske ændringer, som andetsteds i verden accepteres som noget naturligt og normalt. Den sydafrikanske regering har ikke alene med strenghed håndhævet bestående forholdsregler vedrørende raceadskillelse men har også fortsat sin forfølgelse af modstandere af sin politik og endda gennemført nye og endnu strengere forskrifter.

Lad mig som eksempel herpå blot nævne nogle få af de nye love, der er blevet vedtaget i det forløbne år. I bilag II til apartheid-udvalgets beretning, som det er meget oplysende men også meget deprimerende at læse, hører vi om loven om statsborgerskab i bantuo-områder og om den reviderede bantulo-ov, der har bragt tusindvis af mennesker ud i yderligere elendighed.

Ifølge disse love kan myndighederne skænsningsløst flytte folk væk fra områder, de har været knyttet til i årevis, de kan splitte familier ad og overlade dem til en usikker for ikke at sige håbløs fremtid. Yderligere har den sydafrikanske regering i henhold til loven om terrorisme og loven om undertrykkelse af nazisme fortsat med at rejse tiltale imod og dømme modstandere af dens politik. Lovene er en hån imod retslig retfærdighed, idet de udvider området for ulovlige handlinger til almindelige daglige gøremål. I henhold til disse love lades anklagede ofte hense til uden tilstrækkelig retslig beskyttelse, ikke sjældent i eneceller på ubestemt tid, og det kan endog ske, at dødstraf idømmes på grundlag af helt arbitrære anklager.

En fremragende amerikansk jurist, Richard A. Falk, professor i folkeret ved Princeton-universitetet, der var den internationale juristkommissions observatør ved terrorismeprocessen i Pretoria i 1968, har frem-